

Золотіє вечірня тополя,
Дивним світлом горять небеса.
Покотилась зоря, мов сльоза,
У долоні пшеничного поля.

Ту зорю я уранці пізнав
На гранітнім кашкеті солдата
І в сльозі посивілого тата, —
Він од мене її не ховав.

Він казав: «Ти поглянь-но сюди,
Осьде прізвище в списках і наше».
Я малим був, не знав тоді, нащо
Він мене на могилу водив.

Але швидко минають літа —
І за руку я сина тримаю.
І горить на крилі небокраю
Вечорова зоря золота.

Син читає святі імена,
Наше прізвище там віднаходить,
І мені перехоплює подих,
І на скронях моїх — сивина.

Що ж — читай, і живи, й пам'ятай,
Знай, дитино, про витоки долі...
Золотіє тополя у полі,
Дивним світлом горить небокрай.